

Arrest

nr. 179 529 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, , die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 1 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 20 september 2016 de

grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoekers richten op 6 oktober 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. In het proces-verbaal van 17 november 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen vragen de Raad om bij arrest vast te stellen dat de afgifte van de attesten van immatriculatie tegenstrijdig is met de inhoud van de bestreden beslissingen. Zij stellen nog een belang te behouden en dat dit erin bestaat de bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te zien verwijderd, te meer daar zij bij het verstrijken van de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie opnieuw in een precaire situatie dreigen terecht te komen. De voorzitter wijst er, wat het uit het rechtsverkeer verwijderen betreft, op dat ook wanneer de Raad oordeelt dat een beslissing impliciet is ingetrokken, deze moet worden geacht niet meer te bestaan. De verwerende partij verwijst naar haar nota.”*

1.4. Verzoekers gaan er in deze aan voorbij dat een impliciete intrekking – evengoed als een vernietiging – tot rechtsgevolg heeft dat de bestreden beslissingen niet langer in het rechtsverkeer aanwezig zijn en aldus niet langer kunnen worden aangewend door verweerder in een eventueel later stadium van verzoekers' verblijfssituatie. Het eventuele verstrijken van de geldigheidsduur van de attesten van immatriculatie, heeft niet tot gevolg dat de vaststelling in de beschikking – dat de bestreden beslissingen als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd – niet langer zou standhouden. Aldus kan de Raad niet inzien in welke mate het voor de vrijwaring van verzoekers' belangen vereist is dat zij nog een belang bij hun beroep behouden. Dit geldt in het bijzonder daar verweerder – die geen vraag tot horen indiende en ter terechtzitting louter verwijst naar de nota met opmerkingen – zich in het kader van het thans voorliggende beroep geenszins heeft verzet tegen de vaststelling dat de inreisverboden als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd. De Raad benadrukt dat verzoekers zich desgevallend met huidig arrest tot verweerder kunnen wenden ter bewijs dat de Raad heeft geoordeeld dat voormelde beslissingen als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd.

1.5. Gelet op bovenstaande, brengen verzoekers geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds werd gesteld in de beschikking, met name dat zij geen belang meer hebben bij huidig beroep, gelet op de impliciete intrekking van de bestreden beslissingen. De beschikking blijft derhalve overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA